PHÉP MÀU TAN LÚC BẢY GIỜ

Chuyện cổ tích giữa đời thường

Livia và Daniel

Trong phòng khiêu vũ lung linh ánh đèn,
Tiếng nhạc dìu dặt, lòng người lâng lâng.
Nụ cười duyên dáng, bước chân nhẹ nhàng,
Bao nhiêu phiền muộn bỗng chốc tiêu tan.

Dưới làn ánh sáng dịu dàng đêm nay,
Tháng năm như thể cũng ngừng lại đây.
Nếp nhăn khép mắt, tuổi già ngủ say,
Ai cũng trẻ đẹp trong phút mê say.

Một ánh mắt trao, một bàn tay nắm,
Hoàng tử ngỡ mình vừa gặp tiên xanh.
Chiếc đũa thần nhỏ mang theo phép lạ,
Dệt giấc mơ tình trong ánh trăng thanh.

Đêm xuống thật sâu, màn nhung khép lại,
Hai trái tim gần, quên hết ngày mai.
Chiếc đũa thần kia khẽ làm phép nhiệm,
Biết đâu mầm sống đã nở thành thai.

Nhưng đêm dù đẹp cũng phải qua thôi,
Bình minh thức giấc, nắng đã lên rồi.
Son phấn nhạt màu, tóc thôi óng ả,
Tiếng nhạc đêm qua cũng đã xa xôi.

Căn bếp bừng lên, nồi niêu lách cách,
Chổi quét, khăn lau, công việc chất đầy.
Nàng tiên hôm trước cười như hoa nở,
Giờ đứng bên nồi, cau mặt chau mày.

Hoàng tử ngơ ngác tìm cây đũa nhỏ,
Phép thuật đêm qua sao biến đâu rồi?
Chàng hỏi chiếc gương treo trên vách cũ:
“Nàng tiên của ta giờ ở đâu rồi?”

“Có phải đêm qua chỉ là ảo ảnh?
Hay tình yêu đẹp cũng chóng phai phôi?”
Chiếc gương im lặng, rồi lên tiếng đáp:
“Hãy nhìn cho kỹ chính bản thân ngươi.

Nàng tiên là thật, phù thủy cũng thật,
Cả hai cùng sống trong một con người.
Đêm qua nàng đẹp trong điệu nhạc vui,
Sáng nay nàng mệt giữa đời tất bật.

Nhưng ngươi, hoàng tử, đừng quên một chuyện:
Đêm qua hào hoa, ngọt ngào biết bao.
Sáng nay cau có, mặt mày nhăn nhó,
Có khi chính ngươi hóa rồng thì sao?”

Hoàng tử lặng người, nhìn vào trong gương,
Chợt hiểu tình yêu đâu chỉ vấn vương.
Không chỉ ánh nến, không lời mật ngọt,
Mà còn ngày thường, cơm áo, yêu thương.

Đêm đẹp đến đâu rồi cũng sẽ tàn,
Điệu nhạc ngừng rồi, ánh nến cũng tan.
Nếu tình chỉ sống trong giờ khiêu vũ,
Bình minh vừa đến, tình đã phai tàn.

Vậy nhớ nhé, hỡi người đang say đắm,
Đừng chỉ yêu khi ánh mắt long lanh.
Đừng chỉ yêu trong đêm trăng huyền ảo,
Mà hãy yêu khi trời sáng trong lành.

Bởi phép màu đẹp nhất trên đời,
Không nằm trong điệu nhạc chơi vơi.
Mà là sáng sớm, khi đời thức giấc,
Hai người vẫn muốn bên nhau mỉm cười.